

"אין כלבים, רק כבשים ועזים"

ישוע המשיח התהלך בדרך כלל בתוך ארץ ישראל. ברם פעם אחת הוא יצא מהגליל אל אזור צור וצידון. הוא ביקר באזור מכיוון שהיו שם יהודים. כאשר הגיע לשם, יצאה אשה כנענית לפגוש אותו. האשה הזאת זעקה אליו, ואמרה "רחם עלי אדוני בן דויד, בתי מעונה מאוד על ידי שד."

תגובתו של ישוע נראתה לרוב הקהל קצת מוזרה מכיוון שהיה ידוע שלרוב ישוע עזר לאנשים עם צורכיהם, אבל הפעם "הוא לא השיב לה דבר". למרות שישוע לא ענה לה, היא משיכה לזעוק אליו לבסוף אמר לה ישוע, "לא נשלחתי אלא אל הצאן האובדות אשר לבית ישראל." לאחר שהאשה שמעה את ישוע היא התקרבה והשתחוותה אליו ואמרה שוב, "אדוני תעזור לי." ישוע השיב לה ואמר, "לא נאה לקחת את הלחם של הבנים ולזרוק אותו לכלבים."

הרבה מהפרשנים הופתעו מהמילים של ישוע. הפירושים שלהם הראו שרובם לא מבינים את יעדו של עם ישראל. הפרשנים חושבים שהיהודים היו עם האלוקים בעבר, אבל עכשיו הקב"ה בחר בגויים למלא את המקומם של היהודים. זה פשוט לא נכון. בראש ובראשונה אלוקים אוהב את כל אנשי העולם באותה כמות של אהבה. מבחינת אהבתו של הקב"ה לא משנה אם האדם הוא יהודי או גוי, הקב"ה אוהב את כולם באותה מידה.

מה שחשוב לדעת הוא, שהסיבה שעם ישראל קיים היא כדי לברך את כל הגויים. בפרשת "לך לך" כתוב "ונברכו בך כל משפחות האדמה." (בראשית יבג) זאת אומרת שיש לקב"ה דרך לברך את הגויים. מהי הדרך? על פי רצונו העליון בחר אלוקים בעם ישראל להגשים את המשימה הזאת. לצערי רוב הנוצרים היום שכחו את העובדה הזאת.

ישוע אמר את המשפט: "לא נשלחתי אלא אל הצאן האובדות אשר לבית ישראל" מפני שהוא ידע את הסיבה שהוא נשלח לעולם הזה. הסיבה היא כדי לחזיר את היהודים לתפקידם המקורי. זאת הסיבה שהוא ענה לכנענית בצורה הזאת. חשוב מאוד להבין את המשמעות של תגובתה (היא התקרבה והשתחוותה אליו ואמרה "אדוני תעזור לי"). במילים אחרות, אדוני מה שאמרת לא משנה לי, עכשיו תרפא את בתי בבקשה!

אחרי שישוע שמע אותו, הוא רצה לבדוק אם הכנענית באמת הבינה את הכוונה שלו. לכן הוא אמר את המשפט הבא: "לא נאה לקחת את הלחם של הבנים ולזרוק אותו לכלבים." האם כוונתו של ישוע הייתה באמת לומר שהגויים הם כלבים? בהחלט שלא! ישוע פשוט השתמש במשל הזה כדי להראות את סדרו של הקב"ה לגבי רצונו לברך את הגויים. מהותה של הדוגמה הזאת היא שאלוקים לא יברך את הגויים באופן ישיר אלא דווקא על ידי היהודים. השליח שאול (פולוס) אומר, "שהרי אין האלוקים מתחרט על מתנותיו ועל בחירתו." (רומ.יא.כט)

למרות שהמאמינים בישוע גם מקבלים תפקיד חשוב עם קבלת הישועה, זה לא אומר שה' לא יגשים את הבטחותיו לעם ישראל (באותה צורה). הקב"ה ישתמש בעם ישראל במשך ימות המשיח באופן נהדר ועצום.

ישוע היה כמובן מודע לתפקידו לבשר ליהודים את הבשורה כדי שאותם יהודים יבשרו את הבשורה לגויים. טוב לזכור שכל השליחים וכל סופרי המקרא (כולל לוקס) היו יהודים. באמצעות היהודים האלה, כתוב בספר מעשי השליחים, "האנשים ששינו את כל העולם..." (מעשי השליחים יז.ו).

כבר נאמר שישוע בא לאזור הזה לבשר את הבשורה רק לצאן האובדות של בית ישראל, לכן הוא הגיב לכנענית באופן הזה כדי להדגיש את יעדו. האשה שמעה כל דבריו ואמרה לו, "כן אדוני, אבל אפילו הכלבים אוכלים מן הפרורים הנופלים משלחן אדוניהם." האמירה הזאת מגלה שהיא הבינה את סדרו של אלוהים וקבלה את זה וידעה שבסוף תבוא ברכה גם לגויים. כאשר ישוע שמע את דבריה, הוא דבר אליה ואמר, "אשה גדולה אמונתך, יהי לך כרצונך." ואז ישוע רפא את בתה מיד.

האירוע הזה מלמד את יסודה של אמונה אמיתית. לצערי הרבה מהפרשנים נכשלים להבין את הנקודה הזאת. למשל הסופר הנוצרי הידוע בשם הרבט לוקיר כתב על הפרשה הזאת להלן, "היהודים ראו את הגויים כמו כלבים." מר לוקיר נכשל לראות שהיהודים לא דברו בפסוקים האלה אלא ישוע בן האלוקים אמר את המשפט הזה.

רוח הקודש נתן השראה לסופרים של הברית החדשה לכתוב ביוונית. בשפה הזאת יש שני תרגומים לכלב. לראשון יש משמעותו של כלב פרוע ומסוכן. ישוע לא השתמש במילה הזאת. לשנייה יש משמעותו של כלב בית, כלב חמוד שנחשב לחבר של המשפחה. זאת המילה שבא השתמש ישוע.

מר לוקיר החמיץ את הנקודה הזאת. הוא המשיך ואומר, "...אבל על ידי חוסר אמונה הם (היהודים) חדלו להיות עם ישראל האמיתי והפכו לכלבים." כדי לתמוך בפירושו הוא ציטט מהנביא ישעיה נו. י-יא. מר לוקיר טועה כי ישעיה הנביא לא מדבר על היהודים באופן כללי אלא על מנהיגי ישראל לפני חורבן הבית הראשון. המנהיגים ראו את העבירות, אבל ישבו בשקט. ישעיה אמר, "כמו כלבים אילמים לא יוכלו לנבוח..." לכן זאת טעות גדולה (בעצם חטא אנטישמי) לומר שיהודים הם כלבים! לצערי מר לוקיר מייצג אחוז גבוה מדי של נוצרים המאמינים שהקב"ה נטש את העם היהודי, חס ושלום!

לסיום אלוקים אוהב את כל העמים, יהודי וגוי. אלוקים גם רוצה לברך את כל העמים. הפרשה הזאת, מהספר בשם מתי טו. כא-כח מלמדת שיש סדר לאופן שהקב"ה מברך את כל העמים. הסדר הוא, את היהודי בראשונה ואחר כך את הגוי (רומ. א. טז).